

เทศน์เช้า วันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

พูดถึงธรรมะนี้มันมีหลายหลากมาก เวลาผู้ที่ออกประพฤติปฏิบัติ มันต้องแบบเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ฆราวาส เทศน์คฤหัสถ์ เห็นไหม เทศน์อนุปฺพฬิกถา คือให้ทำบุญกุศล ให้ถือเนกขัมมะ ถือพรหมจรรย์ เทศน์เป็นชั้นเป็นตอนขึ้นไป พอฆราวาสมีใจฝักใฝ่ เขาเรียกเปิดใจ หงายภาชนะที่คว่ำอยู่ให้หงายขึ้นมา พอหงายขึ้นมา ฟังเทศน์มันจะเข้าใจ แล้วฟังเทศน์มันจะกินหัวใจ มันจะซึมเข้าไปที่หัวใจ พระพุทธเจ้าต้องหงาย

หลวงตาท่านสอน พระพุทธเจ้าบอกว่าคนนอนหลับนี้เราปรารถนาดีกับเขาขนาดไหน เราจะเอาอาหารไปป้อนเขานะ เขาสลักตายเลย ต้องทำให้เขาตื่นก่อน จิตของคนเรามันหลับไหล พอจิตของคนหลับไหลนี้ะ พระพุทธเจ้าต้องเทศน์อนุปฺพฬิกถา ให้ผลของการทำบุญกุศล ให้ท่านนี้ได้ผลอย่างไร? ถ้าให้ผลมันจะไปสวรรค์ พอไปสวรรค์นี้เนกขัมมะ พอเนกขัมมะนะ เนกขัมมะคือถืออยู่คนเดียวไง พอเนกขัมมะปั๊บเราจะถือพรหมจรรย์

นี่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเทศน์นะ เห็นไหม คนเรามันมีหลากหลาย ฉะนั้นชาวพุทธเราก็เหมือนกัน เราไปฟังธรรมะกัน เรามาทำบุญกุศลกันมันหลากหลายมาก หลากหลายหมายถึงว่า ไม่ใช่ว่าหลากหลายจนจับต้องอะไรไม่ได้นะ คำว่าหลากหลายมันเป็นพื้นความรู้สึกของจิตมันสูง มันต่ำ

ถ้าพื้นของจิตมันธรรมดา ก็ทำบุญกุศลนี้แหละ ก็ว่าเราก็เป็นคนดีแล้วทำไมต้องไปวัดล่ะ? อู๋.. ว่างๆ อู๋.. สะดวกสบาย อู๋.. คนไปวัดนะ ใจคนที่ไปวัด ใจคนที่ไปภวานานี้อัตตภิสม-ถานุโยค ไปทำตนให้ลำบากเปล่า ต้องไปทำให้ตนทุกข์ทรมาน แต่เขาไม่เข้าใจหรือว่าความดีของธรรมะนี้มีเยอะแยะหลากหลายมากเลย

ความดีของคฤหัสถ์เรา นี้อยู่บ้านมีความกตัญญูกตเวที รักพ่อ รักแม่ เป็นเด็กดี เป็นคนดี ทำมาหากินเป็นความดี นี่มรรค เห็นไหม มรรคสัมมาอาชีวะ ถ้าพระเวลาพูดถึงการปฏิบัติ บอกมรรคคือสัมมาอาชีวะเลี้ยงชีพชอบ ความเพียรชอบ เราบอกว่านี่เป็นมรรคของฆราวาสเขา เป็น

มรรคของคนที่ทำมาหากิน แต่ถ้ามรรคของพระ พระไม่มีอาชีพ พระเลี้ยงชีพด้วยปลีแข่ง อาหารเลี้ยงชีวิตด้วยการทำบุญกุศลของญาติโยมเขา เขาทำบุญของเขา เราเลี้ยงชีพของเราแล้ว

ไอนี้เลี้ยงชีพด้วยปลีแข่ง มรรคเป็นปลีแข่งหรือ? เอาปลีแข่งมาเป็นมรรคหรือ? มรรคของพระนะมันเป็นมรรคญาณ เห็นใหม่ ความรู้สึก วิญญาณอาหาร อารมณ์ความรู้สึกเป็นอาหารของใจ ถ้าอาหารของใจ เลี้ยงชีพนี้คิดคิดชั่วใจ มันเป็นความคิดอันละเอียดคนนั้น ไม่ใช่เลี้ยงชีพชอบไปทำมาค้าขาย ทำอาชีพ ทำอาชีพนั้นมันเป็นเรื่องของโลก เวลาพระนี่มรรคญาณนะ เลี้ยงชีพชอบ เคนจกรรมมันมีความเห็นของมันอย่างไร?

นี่เราจะปูพื้นถึงเรื่องของธรรมะก่อน แล้วเวลาเราพูดคุยกันในเว็บไซต์ เห็นใหม่ ในเว็บไซต์เราพูดถึงอะไรล่ะ? เราพูดถึงทุกคนอยากได้โสคาบัน นี่เขาพูดถึงมรรค ผล นิพพาน ถ้าพูดถึงมรรค ผล นิพพาน นี่เรื่องความละเอียดลึกซึ้งซึ่งมันต้องลึกซึ้งกว่านั้น มันไม่ใช่เรื่องหยาบๆ ที่เอาขรรษาสมาทะเลาะเบาแว้งกันอยู่ในเว็บไซต์นั้น ฉะนั้น เวลาเราพูดคุยออกไป พอเราพูดคุยออกไปเขาก็ได้แย้งมาบอกว่านี่เราพูดถึง

ธรรมะนี่นะ พระนี่ต้องคุยกันโดยส่วนตัว นี่เอาเรื่องในที่ลับมาเผยในที่แจ้งมันไม่ถูก ไอนี้เรื่องในที่ลับ ลับของใครล่ะ? อยู่ที่ไหน นี่เราทำบุญกุศลหรือทำบาปอกุศลในที่แจ้งหรือที่ลับ ที่แจ้ง เห็นใหม่ คนเห็นทั่วไป ในที่ลับความคิดในใจใจ ในที่ลับคือความหมักหมมในใจนั้นใจ ในใจที่มันปิดไว้ในใจ แล้วมันลับที่ไหนล่ะ? มันไม่มีความลับเลย ไม่มี ความลับ คนทำทุกคนรู้หมด

นี่พูดถึงตัวเราเองนะ แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์นะ เป็นพระนะเขารู้หมดแหละ คำพูดมันฟ้อง คำพูดมันเปิดใจออกมา มันเปิดความลับออกมา แล้วบอกว่าเอาเรื่องในที่ลับมาขายในที่แจ้งมันไม่ลับอะไรเลยสำหรับคนรู้ มันไปลับสำหรับคนตาบอด ไอนี้คนตาบอดนี่ไม่รู้ แต่คนรู้มันรู้เห็นใหม่ แล้วเขาบอกว่าเรานี้ไปด่าเขา.. ไม่ได้ด่านะ

นี่ในทางสังคม เห็นใหม่ เวลาไปวัดนี้พระดำ เวลาอยู่บ้านบอก โอ๊ย.. วันนี้ดวงไม่ดีเลย โคนเมียงเทศน์ เวลาเมียงดำมันบอกว่าเทศน์นะ เวลาพระเทศน์มันบอกว่าดำ เวลาพระเทศน์ท่านให้เหตุให้ผลใช่ไหม? การเทศน์คือให้เหตุให้ผล นี่ดูเวลาหลวงปู่่มั่นสิ หลวงปู่่มั่นเวลาท่านอยู่กับครูบาอาจารย์นะ หลวงตาท่านบอกว่าท่านกลัวหลวงปู่่มั่นมาก ทุกคนบอกว่าหลวงปู่่มั่นดุมาก คุณมาก แต่หลวงตาบอกไม่ดุเลย

เวลาหลวงปู่มั่นท่านเทศน์ ทางโลกว่าท่านคือท่านดำ ท่านดูท่านดำ นี่ท่านดูท่านดำเรื่องอะไร? ท่านดูท่านดำเรื่องความผิดพลาด ท่านดูท่านดำด้วยเหตุผล นี่คือเทศน์นะ นี่คือการบอก ชุมทรัพย์ หลวงตาบอกเลยนะ บอกว่าหลวงปู่มั่นเป่ากระหม่อมท่านมา การเป่ากระหม่อมมา การเลี้ยงดูมา การเชิดชูมา การอุ้มชูมา เห็นไหม คุณิเทศน์สิ เป่ากระหม่อมมา

ในปัจจุบันนี้ก็เหมือนกัน หลวงตา นี่เราอ้างสิทธิ์ว่าหลวงตา เอาสิทธิ์หลวงตามาโต้แย้ง หลวงตาท่านสอนอะไร? หลวงตาท่านเห็นด้วยกับอะไร? หลวงตาท่านสอนพุทธโชนะ แต่ในความเห็นของเขา ในคำพูดของเขา มันเป็นคำพูดให้เป็นสิเทาๆ มันก็วกว้าง

นี่ว่าใครทำพุทธโชนะ พุทธโชนะนะ ชาวพุทธนี่หลงกับพุทธโชนะมานาน ชาวพุทธปฏิบัติไปแล้วตัวแข็ง ตัวทื่อ สมณะไม่เกิดปัญญา ต้องเกิดปัญญาของเขา นั่นมันปัญญาอะไร? พอเราเข้าไปนะว่า อ้าว.. เราดำ บอกว่าเราดำ เราไม่ได้ดำนะ เราบอกถึงเหตุถึงผล เราก็ต้องซั่มสากัจฉา เอตัมมังคล มุตตมัง ก็บอกเหตุผลมาสิ เหตุผลเราโต้แย้งไป นี่ไงบอกว่าในที่ลับ

ไม่มีหрок ไม่มีที่ลับหрок มันแจ้งหมด มันเปิดหัวใจมา มันเห็นชัดเจนหมดเลย ไม่มีที่ลับที่แจ้งหрок นี่ที่ลับที่แจ้งสำหรับคนไม่รู้ แต่คนรู้มันไม่มีที่ลับที่แจ้ง นี่พูดถึงคำว่าดำ ฉะนั้นเวลาเขาพูด เห็นไหม เขาบอกว่า.. นี้ดูในแง่จิต อือ.. ท่านก็พูดมีเหตุผลนะ ท่านก็พูดมีเหตุผลนะ แต่เสียอย่างเดียว คนรอบข้างท่านเอาท่านมาใช้เป็นประโยชน์

รอบข้างมันจะใช้อะไรใครได้ รอบข้างมันตาบอด คนตาบอดจะให้คนตาดีได้อย่างไร? คนตาบอดมันพูดอะไร คนตาดีจะเชื่อคนตาบอดไหม? คนตาบอดพูด แต่มันเป็นเหตุเป็นผลใช่ไหม? นี่ท่านพูดอะไรก็มีเหตุผลนะ เสียอย่างเดียว ท่านโดนคนเอามาใช้เป็นประโยชน์ นี่ไงเวลาพูด ถ้าดำ ถ้าพูดด้วยเหตุผล นี่ธรรมะมันด้วยเหตุผลก็พูดสิ ทำไมท่านพูดมีเหตุมีผล ท่านพูดน่าฟังนะ แต่เสียอย่างเดียวท่านโดนคนรอบข้างเอามาแอบใช้

นี่ทำไมไม่พูดเหตุผลมาว่าเราพูดออกไปมันผิดตรงไหน? มันถูกตรงไหน? อย่างเช่นว่าสติไม่ต้องฝึก เรารับไม่ได้เลยนะ เราจะบอกว่า เห็นไหม สัจธรรมปฏิรูป เราทำแล้วเราต้องมีเหตุมีผลของเรา เราทำอะไรก็แล้วแต่เราต้องการผลประโยชน์ใช่ไหม? เราทำสิ่งใดเราต้องการผลตอบแทนใช่ไหม?

อ้าว.. นี่ทำงานไปมันจะมีผลตอบแทนที่ไหน ในเมื่อสติบอกไม่ต้องฝึกเลย ไม่ต้องฝึกเลย ถ้าใครฝึกสติคนนั้นผิดหมด ถ้าปล่อยไปตามธรรมชาตินะ จงดูอย่างขึ้นไปตามธรรมชาติ สิ่งนี้ใช้ไม่ได้หรอก เหมือนเด็กนี้ เด็กปล่อยให้มันโตขึ้นมาโดยธรรมชาติของมัน เรามีลูกของเรามาจะเราบอกลูก เราทำสัญญากันไว้เนาะ ลูกจะเรียนอะไรก็ได้ ลูกจะไปโรงเรียนก็ได้ ลูกจะทำอะไรก็ได้ตามแต่ใจลูกเลย ตามธรรมชาติ ให้ลูกทำของมันไป มันเป็นไปได้ไหม?

เด็กมันจะโตขึ้นมาพ่อแม่ต้องบังคับ พ่อแม่ต้องให้เหตุผล ให้เหตุผล อยากรู้ก็ต้องให้เหตุผลลูกว่าลูกต้องทำตัวเป็นคนดี แล้วเป็นคนดีขึ้นมาแล้ว ดีของสังคม สังคมเขาตรวจสอบเอง ไม่ใช่ดีในกลุ่มของเพื่อนลูกนะ ถ้าเพื่อนลูกนี้เด็กด้วยกัน ๑๐ คน มันก็บอกว่ามันเป็นคนดีนะ โอ๊ย.. ผู้ใหญ่ไม่ดีเลย สังคมไม่ดีเลยนะรังแกพวกเรา เรา ๑๐ คนเป็นคนดีมาก นี่มันความคิดแบบเด็กๆ เห็นไหม

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าสติมันไม่ฝึกมันเป็นไปได้.. เป็นไปไม่ได้ อยากรู้ก็เป็นไปไม่ได้! นี่ไปฟ้องหลวงตา เราอยากให้หลวงตาเอาเราไปเช็คเลย ถ้าเช็คเราจะพูดเหตุผลนี้ให้ฟัง บอกเลย บอกว่าสติฝึกไม่ได้ ตั้งใจเป็นอรรถกถมถาญ โยคทันที ตั้งใจเป็นอรรถกถมถาญ โยคทันที

ตั้งใจ ความตั้งใจมันคือสติ แล้วไม่ตั้งใจมันจะไปไหนกัน.. ความตั้งใจมันใช่ไหม? ความตั้งใจของเราเป็นอะไร? นี่ความเจาะจง นี่ความเจาะจง พวกนี้เขาไม่เคยให้เหตุผลเรื่องนี้ เขาว่าเป็นสมาธิ เราตั้งสตินะพุทโธ พุทโธ พุทโธ มันเป็นสมาธิต่อสติพร้อม ความรู้สึกเขาบอกว่าจิตด้วยสติพร้อม อันนั้นนะรู้สึกตัวทั่วพร้อม แล้วทั่วพร้อมของใคร? พอจงใจก็ผิด อะไรก็ผิด แล้วรู้ตัวทั่วพร้อมอย่างไร?

รู้ตัวทั่วพร้อมอย่างไรถ้าไม่ตั้งสติ แล้วตั้งสติก็เป็นอรรถกถมถาญ โยค เขาจงใจเลยเป็นอรรถกถมถาญ โยค นี่ในหมู่ศิษย์ที่พูด ถ้าตั้งใจเป็นอรรถกถมถาญ โยค แล้วถ้าตั้งใจเป็นสติ แล้วบอกสติมันจะเกิดเอง.. ตรงนี้มันเป็นจุดเริ่มต้น หลวงปู่มันพูด เราเอามาพูดบ่อย แต่พวกโยมตีความกันไม่ออก หลวงปู่มันท่านเตือนลูกศิษย์ประจำ

“ต้นคดปลายตรงไม่มี”

ต้นคด! ปลายตรงไม่มี.. เริ่มต้นจากการไม่ต้องตั้งสติ แล้วทำตามกันไป นี่เห็นไหม โทษนะ เราประชดประชันตลอด เวลาในทางโลก ทางวิชาการเขาสอนเอาเด็กเป็นศูนย์กลางนะ ทาง

วิชาการ ทางครูต้องเอาเด็กเป็นศูนย์กลาง ถ้าเอาเด็กเป็นศูนย์กลางนะ เมืองไทยจะมีแต่เด็กถือขวดนม มันก็จะกินนมของมัน เด็กเป็นศูนย์กลาง

ใช่ เอาเด็กเป็นศูนย์กลาง เด็กมันต้องเป็นฝ่ายที่รับ ซึมซับเอาวิชาการนั้นไป แต่คนที่จะสอนเด็กต้องฉลาดกว่า ต้องมีทางเราจะสอน เราจะใช้อุบายอย่างไรให้เด็กนั้นมันมีความสนใจ มีการศึกษา ให้มันมีทางวิชาการขึ้นมา เด็กเป็นศูนย์กลางของการรับรู้ แต่ถ้าคนสอนมันนี่โง่งนในสมองกลวง เด็กมันก็มีแต่ขวดนม โตะไปเมืองไทยจะมีแต่คนถือขวดนมคอยนอนกินนั่นนะ

นี่เอาเด็กเป็นศูนย์กลางไง เอาเด็กเป็นศูนย์กลางในการรับรู้ แต่ผู้ที่จะสอนเด็กนั้นต้องมีวิชาการ มีความรู้ที่สามารถจะสอนเด็กให้เด็กคนนั้นฉลาดขึ้นมา ให้ยืนตัวขึ้นมา ไม่ใช่เอาเด็กเป็นศูนย์กลาง

นี่ก็เหมือนกัน นี่ตามไป ถ้าตั้งสติเป็นอรรถกถาญาณุโยคทันที นี่ไงตรงนี้ ๑.

๒. พ้อออกไป เห็นไหม พ้อออกไปนี่สติเป็นอนัตตา สติ สมาธิ เป็นอนัตตา.. นี่ว่ากันไป เพราะต้นมันคด ปลายมันตรงไม่มีหрок ถ้าพูดกันซัดๆ นะ อู้ฮู.. จี้ได้ทุกจุดเลย แต่นี่เขาบอกว่าเราค่า เราไม่ได้ค่านะ เราพูดเหตุพูดผล แล้วเวลาคำว่าค่า นี้อยู่ข้างนอกใจ คำว่าค่านั้นลมหมดไป มันลมหว่าท่านโทสะ โอโฮ.. เสียงท่านเป็นอรรถาทั้งหมดเลย อู้ฮู.. เสียงดังมาก

เวลาหลวงปู่มันท่านพูดนะ “หมู่คณะภาวนาเข้ามานะ มีเหตุขัดข้องผู้เฒ่าจะแก้ การแก้จิตนี้แสนยาก การแก้จิตนี้แสนยาก แล้วคนแก้มันจะไม่มีนะ ถ้าเราตายไปแล้วเนี่ย”

ท่านเป็นห่วงขนาดนั้นเพราะอะไรรู้ไหม? เพราะว่าคุณรู้จริงอย่างนี้ แล้วเวลาหลวงปู่มันท่านเทศน์ที่ว่าคู้ๆ นี่พลังของจิตมันออกมารุนแรง หลวงตาเวลาถ้าออกมาเต็มที่ มันก็เต็มที่ของท่าน แต่นี่พอเสียงดัง เสียงดังบอกว่าผิดหมด แต่มันก็มีคืออย่างหนึ่ง คืออย่างที่ว่า เอ๊ะ.. ท่านก็พูดมีเหตุผลนะ ท่านก็พูดมีเหตุผลนะ แต่เสียงอย่างเดียวเสียงนี้เต็มไปด้วยอรรถา

นี่ความคิดของเขา เห็นไหม นี่คนตาบอด นี่พูดถึงว่าการค่าหรือไม่ค่า แล้วพูดถึงความจริงหรือไม่จริง เดี่ยวจะพูดถึงความจริง แล้วความจริงนี้มันเป็นความจริงของเขา เขาค่าขนาดไหนนะ เหมือนเราเลขนะ นี่เด็กๆ นะเราเลี้ยงลูก พ่อแม่ทุกคนจะโดนลูกตบหน้า เด็กมันเล่นของมันด้วยความไร้เดียงสา พ่อแม่ก็ดีใจเนาะเด็กมันตบแผลๆ อู้ฮู.. มีความดีใจมากเลย

นี่ก็เหมือนกัน เด็กมันไร้เดียงสา มันไม่เข้าใจอะไรของมัน สังคมที่.. โทษนะ สังคมที่เขา
ดำเนินเราหัวเราะนะ คือมันจะรู้อะไร? มันก็เหมือนเด็กทารก มันไม่รู้จะอะไรหรอก สิ่งที่เราพูด
ออกไปมันไม่เข้าใจอะไรทั้งสิ้นเลย เพียงแต่ว่ามันได้ข้อมูลอย่างนั้นมา มันก็โต้แย้งออกมา มันยิ่ง
คำยิ่งว่านะเรายังขำนะมึง เราขำ ขำ แล้วยิ่งคำเรา เอ้อะ.. เขาคำเพราะเขาไม่รู้

เหมือนกับเราอุ้มลูกเล็กๆ แล้วลูกมันตบเราแฉะ แฉะ.. เหมือนกัน ยิ่งตบมันไร้เดียงสา
แต่ถ้าผู้ใหญ่คุยกันด้วยเหตุด้วยผลมันมีประโยชน์นะ มันจะมีประโยชน์ตรงนั้น พอเวลาเขาพูด
ขึ้นมา เห็นไหม เออ.. เขาพูดก็มีเหตุผลนะ แต่เสียอย่างเดียวเสียงเต็มไปด้วยอึดอัด นี่มันยังไม่
เปิด

เราจะบอกนะ เราพูดนี้เราจะย้อนกลับมาที่หลวงตา ตอนหลวงตาท่านเปิดเว็บไซต์ใหม่ๆ
มีคนเข้าไปพูดมาก ท่านบอกว่า “เขาคำเรานะไม่ได้คำลูกศิษย์” อันนี้ก็เหมือนกัน โยมไม่ต้อง
หวั่นไหวหรอก เราโดนเองเรายังหัวเราะได้เลย โยมมาอยู่อะไร?

ถ้าเราจะไปยืนกลางฝน เราจะไม่เปียกฝนเป็นไปไม่ได้ ถ้าเราจะไม่ไปยืนกลางฝน เราก็
หลบอยู่ในบ้านของเรา มันก็ไม่เปียกใช้ไหม? ถ้าเราเห็นสังคมเราจะช่วยเหลือเขาไหม? ถ้าเราจะ
ช่วยเหลือสังคม เราก้าวออกไป เราจะต้องเปียกฝนแน่นอน ถ้าจะไม่เปียกฝนก็กลับเข้ามาอยู่กับ
เฉยๆ

นี่ก็เหมือนกัน เวลาพูดขึ้นมาทุกคนก็สงสาร ทุกคนก็เห็นสังคมแล้วทุกคนก็มีความเมตตา
คนที่เห็นถูกแล้วทุกคนก็สงสารเขา ก็อยากจะจงมาให้ถูกทาง แล้วพอเวลาเราพูดออกไป เห็น
ไหม เวลามันเปียกฝนขึ้นมาปฏิเสธไม่ได้.. ไม่ต้องตกใจ ไม่ต้องตกใจ อย่างที่หลวงตาว่านั้น
แหละ หลวงตาบอกหน้าที่ของท่าน นี่ก็หน้าที่ของเรา

ให้คำมา ให้จัดการมา ให้เขาทำมาเถอะเต็มที่เขาเลย แต่เรากล้าพูด กล้าพูดนะ เพราะ
อะไรรู้ไหม? มีอยู่อันหนึ่งเดียวจะพูดรอบสอง อันหนึ่งที่เขาบอกว่าไอ้คนที่เอ็งว่านี่เสียใจมากเลย
เพราะกำลังจะประพฤติปฏิบัติ แล้วพระสององค์มาพูดอย่างนี้ ต้องมีองค์ใดองค์หนึ่งผัดแน่นอน
เสียใจมาก

นี่ไง ถ้าเราไม่แน่ใจเราจะกล้ามายืนกลางแดดไหม? แต่ของเขานี่เขามายืนก่อน พอยืนใน
ที่สาธารณะ เพราะเขาใช้สื่อ ที่นี้เขาใช้สื่อ เขายืนในที่สาธารณะ เขาใช้ของเขาตลอดไป ใช้คน

เดียวใจ ทีนี้เราออกมาขึ้น เห็นไหม สองคน พอออกมาขึ้นคู่กันกลางแดดทั้งคู่ มันต้องมีผิคนหนึ่ง เพราะเรายืนกระด่าข่าเดียว

ผิ! ผิ! ผิอย่างเดียว เรารอเวลาที่จะปะทะใจ รอเวลาที่จะมาหาเหตุหาผล เรารอดตรงนี้ แต่คนอื่นพูดไม่มีความหมาย ไม่มีความหมาย.. แล้วจริงๆ นี่กล้าไหม? กล้าหรือเปล่า? ทีเขาพูดเห็นไหม ต้องมีผิคนหนึ่ง

นี่ก็เหมือนกัน ต้องมีผิคนหนึ่ง สองคนนี่ต้องมีผิคนหนึ่ง เสียใจมากอยากจะปฏิบัติ เราเห็นใจอยู่ แล้วเราก็อ้างใจอย่างนั้น เพียงแต่ถ้าเราไม่ทำอย่างนี้ ลือนี้เขาก็ยึดหมัด เขายึดลือ พอยึดลือไป คุณที่เรามาซิติไปแจก เห็นไหม พอแจกกลับทิ้ง แจกกลับทิ้ง แจกกลับทิ้ง.. แต่คราวนี้พอออกไปนี่เขาจับไม่ได้ เพราะอะไรล่ะ?

แต่ถ้าเป็นรณะ ทุกคนเวลาผู้ปฏิบัติเราต้องการหาความจริงใช่ไหม? ถ้าใครเสนอความจริงมาเราชอบไหม? เรามีเพชรอยู่เม็ดหนึ่ง เรายังไม่รู้ว่าจริงหรือไม่จริงเลย แล้วถ้ามีคนเสนอมาที่เป็นของจริงใครจะไม่ชอบ แต่นี่ของกูจริงหรือไม่จริงไม่รู้ แต่กูรบกับมึงก็แล้วกันแหละ กูไม่ให้มึงเข้ามา กูไม่ให้มึงเข้ามา

นี่อะไรเป็นของจริงล่ะ? ตรงนี้ตกใจ ตกใจ คิดไม่ถึง เพราะเขาออกมาขึ้นแล้วถอยไม่ได้ นี่พูดถึงสังคม พูดถึงเขาว่าใจ ไม่ต้องตกใจหรอก เราจะยกแต่หลวงปู่ขึ้นมา ยกแต่หลวงตาเรามา ครุบาอาจารย์มา ไม่ใช่คำ ไม่ใช่ค่านะ เทศน์.. คนเทศน์นี่ ถ้าเทศน์ไม่มีเหตุไม่มีผลนั้นมันไม่ใช่การเทศน์

“เหตุและผลรวมลงเป็นธรรม”

รวมลงคือธรรม ถ้าเหตุกับผลมันไม่มี ธรรมมันมาจากไหน? เหตุกับผลมันไม่มี เห็นไหม เหตุผลไม่มีธรรมมันมาจากไหนล่ะ? นี่ใจธรรมะเกิดเอง ธรรมะลอยจากฟ้า ธรรมะตกมาจากอากาศไม่มีหรือ มีแต่ขะอวกาศ นี่ตกมาจากอากาศไม่มี ต้องบอกเหตุบอกผลได้ ไม่อย่างนั้นเวลาลูกศิษย์มาถามปัญหาเราจะรู้ได้อย่างไร?

ลูกศิษย์มาถามปัญหามันจะรู้ที่มาเลยนะ ภาวนาอย่างไร? นี่ปัญญาอบรมสมาธิ สมาธิอบรมปัญญา แล้วปัญญาแล้วมันจะเกิดอย่างไร? รู้หมดนะ หลวงตานี้รู้หมดเวลาท่านเทศน์นะ พอขึ้นถึงมรรค ผล ท่านบอกว่าตรงนี้ไม่พูดข้ามไปก่อน เพราะกลัวลูกศิษย์จะเป็นสัญญาคือจำ

พอจำแล้วมันจะเป็นวิปัสสนีก เวลาถ้าถึงจุดที่มันเป็นขณะที่จิตมันจะเปลี่ยนแปลงท่านจะข้ามไปเลย ท่านบอกตรงนี้สำคัญท่านไม่พูด กระโดดข้ามไปเลย กระโดดข้ามไปเลย เพราะกลัวตรงนี้มาก

ฉะนั้น ถ้าพูดถึงไม่มีเหตุมีผลเราจะแก้กันอย่างไร? คนเดินมาบนถนนนี้ ถนนมันขาดมันจะต่อเนื่อกันได้อย่างไร? ถนนมันต้องต่อเนื่อกันมาจนถึงเป้าหมายนั้น ถ้าถึงเป้าหมายนั้น คนที่เคยผ่านเหตุการณ์นั้นมา เคยผ่านถนนนั้นมา มันจะบอกถนนนั้นคิดไปได้อย่างไร? นี่ความจริงต้องเป็นอย่างนี้ ไม่ใช่ว่าดูไปๆ นะ แล้วมันจะเป็นเอง ฮ้าว.. มิ่งขึ้นถึงต้นถนน แล้วมิ่งจะมาถึงปลายทางโดยที่ไม่ผ่านถนนมา มันเป็นไปได้ได้อย่างไร?

มันเป็นไปไม่ได้หรอก นี่มันบอกหมด เรื่องอย่างนี้เราไม่พูด เราไม่พูดเพราะอะไร? เพราะว่าถ้าพูดแล้วมันแบบว่า เห็นไหม รู้เขารู้เรา นี่ปล่อยให้เข้ามา แล้วถึงเวลาเราจะจัดการเอง เอวัง